

Коли під час святкування Дня Незалежності мені вручили нагороду від Президента України за гуманітарну участь в антитерористичній операції, я вирішив надати звернення до районної газети, в якому хочу зізнатися, що це не моя особиста заслуга, а всіх мешканців Рокитнівщини, які допомагали і продовжують надавати допомогу армії. З цього приводу пропоную перегорнути сторінки історії районного волонтерського руху і згадати всіх до нього причетних.

Не знаю, чи мені вдасться згадати всіх. Адже серед наших земляків так багато тих, хто підтримував рідну армію, хто пожертвував на її потреби. Це якщо не кожен житель району, то, принаймні, кожна сім'я. Якось, дивлячись телевизор, я почув слушну думку про те, що волонтером є кожна людина, яка допомогла армії хоча б однією хлібиною чи, скажімо, консервною банкою. Тоді вас, мої земляки, можна по-праву всіх вважати волонтерами. І якщо я не назву сьогодні ваших імен і прізвищ, то зарання прошу прощення. Знайте все одно, що ця публікація про вас і присвячена вам.

Думаю, ні в кого не виникне заперечень, якщо я розпочну свою розповідь із тих людей, які стояли у витоків районного волонтерського руху. Вони не прагнуть того, аби їх згадували, прославляли, винагороджували. Але мені хочеться, щоб їх пам'ятали, як то кажуть, справедливості ради, адже їх діяльність була безкорисливою, кропіткою, самовідданою і відповідальною. Йдеться про ініціативну групу у складі Анни Ковальчук, Ігоря Костецького та Валентини Кириловець. І свою винагороду я щиро розділяю в першу чергу саме з цими людьми. Адже з ними мені довелося доставляти найнеобхідніші речі спочатку на полігони країни, а згодом в зону антитерористичної операції, відвідувати поранених у госпіталях, бувати в сім'ях військових і військовополонених. До всього, на чолі цієї

ЗГАДАТИ ВСІХ

давали власні заощадження навіть копійки, і ті, хто виявив бажання не називати імен, і громадянин Азербайджану...

відкритий благодійний рахунок. Вона настільки відповідально і віддано поставилася до покладеної на неї місії, настільки продумано старалася спрямовувати зібрані районом кошти (завжди при цьому, звісно, радилася із своєю групою), що її почали довіряти тисячі людей. До Анни зверталися по телефону, приїжджали додому і запрошували до себе, аби надати фінансову допомогу армії. І сьогодні я розділяю свою нагороду з усіма цими людьми. Вона належить Степану Ковальцю з дружиною із селища Рокитне, які віддали свою пенсію українським воїнам, а також передали для них продукти харчування, теплі речі. Її заслужила і ветеран освітянської шви Валентина Романенко, яка підтримала наших армійців матеріально, і діти, які від-

лік коштами, так і продуктами харчування, засобами гігієни, речами, виготовленими власноруч та такими дорогими для наших бійців дитячими листами. Вона належить також усім медичним закладам, які зробили значний внесок на підтримку армії. Її заслужили

і працівники культури, які виступали з благодійними концертами. Я розділяю вручену нагороду з колективами літоспів і їх директорами Анатолієм Петруком, Миколою Михайленком та Миколою Салівончиком. З усіма установами, організаціями та приватними підприємцями. Щиро вдячний всім прихожанам і настоятелям православних храмів Рокитнівщини за пожертви на українську армію, а також за благословення священнослужителів, з яким ми відправлялися в зону антитерористичної операції і благополучно поверталися. Нагорода, яка випала на мою долю, так само належить і волонтерам Ігорю Богданцю та Євгену Ковалю, які надавали власну допомогу бійцям і доставляли зібраний усім районом вантаж в найбільш гарячі точки Донбасу. І, звичайно, я розділяю її з архіпастирем церкви Християн віри

євангельської Житомирської області Володимиром Бричкою, який отримав аналогічну відзнаку. Проте вважаю, що Володимир Дмитрович заслуговує набагато більше, ніж просто слова подяки і винагороди, адже його внесок і допомогу армії важко виміряти і оцінити.

Висловлюю своє визнання усім небайдужим людям, яких ми зустрічали по дорозі до своїх бійців, які сприяли нашим поїздкам, виявляли бажання допомогти, співпрацювали з нами у подальшому і таким чином самі поповнювали волонтерські ряди.

Саме завдяки усім цим людям — істинним патріотам — наша армія вистояла в перші роки і зміцніла. А згодом отримала вагому державну підтримку. Але найважливішим у нашій країні, на жаль, залишається питання миру...

Звернення від Віктора ОХРЕМЧУКА записала Валентина КИРИЛОВЕЦЬ.